

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 23 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Patrycja Kubicka

Protokolant: st. sekr. sąd. Karolina Kmiecik

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 roku w Poznaniu

odwołania **H. J.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P.

z dnia 7 stycznia 2014 roku znak (...) - (...)

w sprawie: H. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P.

przy udziale zainteresowanego (...) Sp. z o.o. w P.

o zasiłek chorobowy

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej H. J. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku,
2. zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującej H. J. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Patrycja Kubicka

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 stycznia 2014 roku znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił **H. J.** prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 07 stycznia 2014 roku. Jako podstawę prawną wydanej decyzji organ rentowy wskazał przepisy art. 59 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2010 roku , nr 77, poz. 512).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że H. J. pomimo wezwania na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS wyznaczone na dzień 17 grudnia 2013 roku nie stawiała się na termin badania mimo, iż została na termin badania skutecznie wezwana. W związku z powyższym zaświadczenie lekarskie seria (...) wydane na okres od dnia 16 listopada 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku traci ważność z dniem 18 grudnia 2013 roku i H. J. nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 grudnia 2013r. do 7 stycznia 2014r.

Od wskazanej decyzji H. J. wniosła w przepisany terminie i trybie odwołanie do tutejszego Sądu, domagając się jej uchylenia. W uzasadnieniu odwołania H. J. wskazała, że wezwanie na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS wysłane w dniu 11 grudnia 2013 roku, a wyznaczone na dzień 17 grudnia 2013 roku, zostało doręczone odwołującej dopiero w dniu 27 grudnia 2013r., kiedy to odebrał je jej mąż T. J.. W związku z powyższym odwołująca w dniu 30 grudnia 2013 roku wystosowała do pozwanego organu rentowego pismo zawierające wniosek o wyznaczenie nowego terminu

badania. Ponadto odwołująca wskazała, iż jak wynika z danych internetowych Poczty Polskiej powyższe pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 2 stycznia 2014r., a więc 4 dni przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wniósł o oddalenie odwołania.

Pismem procesowym z dnia 4 kwietnia 2014r. odwołująca wniosła także o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 grudnia 2013r. do 7 stycznia 2014r. oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. J. ma obecnie 51 lat.

Odwołująca w okresie zwolnienia lekarskiego była zatrudniona w spółce (...) sp. z o. o. i z tego tytułu podlegała ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu.

H. J. pozostawała niezdolna do pracy w okresie od dnia 16 listopada 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku. Niniejsza niezdolność do pracy została potwierdzona zaświadczeniem lekarskim (...) seria (...) wystawionym przez lekarza specjalistę w ortopedii i traumatologii narządów ruchu K. K. z powodu przebytej operacji korekcji paluchów koślawych z osteotomią (...) kości śródstopia, która miała miejsce w dniu 15 października 2013r. Zaświadczenie to miało zostać poddane kontroli przez lekarza orzecznika ZUS. Celem weryfikacji zasadności wydania zaświadczenia lekarskiego organ rentowy wezwał H. J. do stawienia się na badaniu u lekarza orzecznika ZUS, wyznaczonym na dzień 17 grudnia 2013 roku.

We wskazanym wyżej okresie niezdolności do pracy tj. po wygojeniu się ran pooperacyjnych, a więc od około 15 grudnia 2013r. odwołująca mogła rozpocząć ostrożne chodzenie w obuwiu ortopedycznym.

Przesyłkę zawierającą wezwanie na badanie do LO ZUS listonosz próbował doręczyć odwołującej w dniu 16 grudnia 2013 roku. Odwołująca leżała w tym czasie w łóżku w swoim mieszkaniu pod adresem os. (...) w P.. Listonosz zostawił awizo w oddawczej skrzynce pocztowej odwołującej.

W dniu 27 grudnia 2013r. mąż odwołującej T. J. odebrał awizowaną przesyłkę na pocście, zawierającą wezwanie na badanie lekarskie wyznaczone na dzień 17 grudnia 2013 roku. Po zapoznaniu się z jej treścią H. J. w dniu 30 grudnia 2013 roku wystosowała do pozwanego organu rentowego pismo wnosząc o wyznaczenie nowego terminu badania z uwagi na wyznaczenie pierwszego terminu przed doręczeniem przesyłki poleconej.

Mając powyższe na uwadze zaskarżoną decyzją z dnia 7 stycznia 2014 roku znak (...) - (...) pozwany organ rentowy odmówił H. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku.

dowód: decyzja z dnia 7 stycznia 2014r., dowód doręczenia decyzji, zaświadczenia o niezdolności do pracy (dokumenty w aktach ZUS), wniosek o wyznaczenie nowego terminu badania, zeznania odwołującej złożone w charakterze strony (k. 29-30, 102-103), opinia biegłego S. P. (k. 59).

H. J. w spornym okresie nie świadczyła pracy, nie podejmowała żadnej działalności zarobkowej, nie korzystała z urlopu bezpłatnego, nie była tymczasowo aresztowana ani nie odbywała kary pozbawienia wolności.

Dowód: zeznania odwołującej złożone w charakterze strony (k. 29-30, 102-103).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd uznał za przydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz w aktach pozwanego organu rentowego. Szczególnie przydatna dla poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych okazała się dokumentacja medyczna dotycząca leczenia odwołującej, która pozwoliła na rzetelną ocenę jej stanu zdrowia. Zaznaczyć należy, iż zgromadzone na potrzeby niniejszego postępowania dokumenty zostały sporządzone zgodnie z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby lub organy w zakresie ich działania. Sąd uczynił również podstawą ustaleń faktycznych znajdujące się w aktach kserokopie dokumentów. Fakt niekwestionowania ich autentyczności przez strony pozwolił na potraktowanie kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne było uzyskanie wiadomości specjalnych z zakresu medycyny, stąd też szczególnie cenną podstawą dokonanych ustaleń stanu faktycznego stała się opinia biegłego ortopedy S. P. z dnia 19 listopada 2014 roku. Biegły ortopeda w swojej opinii wskazał, iż H. J. w okresie od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku była niezdolna do pracy z powodu przebytej operacji korekcji paluchów koślawych. W uzasadnieniu niniejszej opinii biegły podał, iż wykonany w dniu 15 października 2013r. korekcyjny zabieg operacyjny paluchów koślawych obu stóp polegał na przecięciu I kości śródstopia i następnie na poprawieniu ustawienia paluchów w ustawieniu fizjologicznym. Okres gojenia się przeciętej I kości śródstopia następuje po ok. 6 tygodniach, czyli w omawianym przypadku około 15 grudnia 2013r. Po wygojeniu się kości śródstopia chora mogła rozpocząć rehabilitację polegającą na ostrożnym obciążaniu obu stóp. Okres czasu potrzebny do uzyskania pełnej zdolności do obciążania obu stóp zazwyczaj trwa również około 6 tygodni.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 roku (sygn. akt: V CKN 1354/00, LEX nr 77046). Należy podkreślić, iż w postępowaniu cywilnym dowód w postaci opinii biegłego podlega ocenie na równi z innymi dowodami, a strony są uprawnione do podważania mocy dowodowej opinii biegłych za pomocą wszystkich dostępnych i przewidzianych przez prawo środków dowodowych.

Po zapoznaniu się treścią opinii biegłego żadna ze stron nie zgłosiła wobec niej zastrzeżeń.

W ocenie Sądu biegły sądowy lekarz ortopeda w jednoznaczny i logiczny sposób umotywował ocenę stanu zdrowia odwołującej, stanowczo i kategorycznie uznając, że H. J. w okresie od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku była niezdolna do pracy. Wnioski opinii biegłego zostały sformułowane w sposób stanowczy, jednoznaczny i wyczerpujący, tak że nie było potrzeby sporządzania dodatkowych opinii przez biegłego tej samej bądź innej specjalności.

Jako w pełni zasługujące na wiarę Sąd ocenił zeznania odwołującej. Zeznania te są logiczne, konsekwentne i spójne, a także znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w dokumentach dołączonych do akt sprawy, w tym dokumentacji medycznej i opinii biegłego sądowego. Odwołująca zeznawała spontanicznie, szczerze i w sposób szczegółowy opisała sytuację, która uniemożliwiła mu stawiennictwo na badanie lekarskie. Podkreślić także należy, że zeznania odwołującej nie były kwestionowane przez stronę pozwaną.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. J. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) nazywanej dalej ustawą zasiłkową, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zasiłek chorobowy przysługuje jednak również osobie, która stała się

niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała: nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego albo nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby (art. 7 ustawy zasiłkowej).

Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni (art. 8 ustawy zasiłkowej).

W myśl z kolei art. 9 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy, do okresu zwanego "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy (...) oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 59 ust. 1 do 3 cytowanej ustawy prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli, a kontrolę wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, którzy w celu kontroli mogą przeprowadzić badanie lekarskie ubezpieczonego w wyznaczonym miejscu.

Stosownie zaś do treści art. 59 ust. 6 cytowanej ustawy w razie uniemożliwienia badania lub niedostarczenia posiadanych wyników badań w terminie, o którym mowa w ust. 5, to jest w terminie badania lekarskiego określonym w wysłanym do ubezpieczonego wezwaniu, zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następującego po tym terminie.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było prawo odwołującej do zasiłku chorobowego za okres od 18 grudnia 2013r. do 7 stycznia 2014r.

Pozwany organ rentowy mocą spornej decyzji z dnia 7 stycznia 2014 roku znak (...) - (...) odmówił bowiem odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku wskazując, że nie stawiała się ona na wyznaczonym w dniu 17 grudnia 2013 roku na badaniu lekarskim, przez co uniemożliwiła to badanie i w związku z tym zaświadczenie lekarskie seria (...) wydane na okres od dnia 16 listopada 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku utraciło ważność z dniem 18 grudnia 2013 roku. W związku z powyższym odwołująca nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 grudnia 2013r. do 7 stycznia 2014r.

Rzeczą Sądu w niniejszej sprawie było więc ustalenie, czy odwołująca w okresie od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku była niezdolna do pracy oraz ustalenie przyczyny niestawiennictwa odwołującej na badaniu lekarskim przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 17 grudnia 2013 roku, a w szczególności, czy faktycznie zaistniały przeszkody uniemożliwiające jej stawiennictwo na badaniu oraz czy jej zachowanie celowo zmierzało do udaremnienia przeprowadzenia badania kontrolnego.

W ocenie Sądu postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie jednoznacznie wykazało, iż w spornym okresie odwołująca pozostawała nadal nieprzerwanie niezdolna do pracy z powodu przebytej operacji, na co wskazuje kategoriyczna opinia biegłego sądowego lekarza ortopedy, której ocena została przedstawiona w pierwszej części uzasadnienia, a której wnioski Sąd podzielił w całości z przytoczonych już wyżej względów. Tym samym spełniona została podstawowa przesłanka warunkująca istnienie prawa do zasiłku chorobowego w spornych okresach, to jest niezdolność odwołującej do pracy.

Wskazać w tym miejscu też trzeba, iż przy ocenie opinii biegłego sądowego, co do stanu zdrowia odwołującej, Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w jego opinii stanowisko, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, sygn. akt II URN 228/87, publ. PiZS 1988/7/62).

Zdaniem Sądu postępowanie dowodowe wykazało również, iż faktycznie zaistniały przeszkody uniemożliwiające stawiennictwo H. J. na badaniu w dniu 17 grudnia 2013 roku oraz że jej zachowanie nie zmierzało celowo do udaremnienia przeprowadzenia badania kontrolnego tj. że odwołująca nie uniemożliwiła przeprowadzenia tego badania.

Odwołująca nie miała możliwości stawienia się na badaniu lekarskim w dniu 17 grudnia 2013 roku, ponieważ wezwanie na badanie odebrała dopiero w dniu 27 grudnia 2013 roku, co w konsekwencji oznacza, że jej zachowanie nie zmierzało celowo do udaremnienia przeprowadzenia badania kontrolnego. Podkreślić też należy, iż w dniu 2 stycznia 2014r. do organu rentowego wpłynęło pismo odwołującej informujące, iż nie mogła stawić się na badanie z uwagi na wyznaczenie terminu badania przed doręczeniem wezwania na to badanie.

Stanowisko pozwanego, że sam fakt niestawienia się H. J. na badanie kontrolne skutkowało pozbawieniem jej prawa do zasiłku chorobowego od dnia następującego po dniu wyznaczonego badania do końca zwolnienia lekarskiego jest w ocenie Sądu błędne. Należy podkreślić, że podstawą wydania przez ZUS zaskarżonej decyzji w tej kwestii był w art. 59 ust. 6 cytowanej ustawy zasiłkowej, który stanowi, iż „w razie uniemożliwienia badania lub niedostarczenia posiadanych wyników badań w terminie, o którym mowa w ust. 5 (tj. terminie badania określonym w wezwaniu z ZUS), zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następnego po tym terminie”.

Zdaniem Sądu istotne znaczenie ma zatem wyjaśnienie, co oznacza sformułowanie „uniemożliwia badanie” i czy H. J. w istocie badanie to uniemożliwiła.

Z uwagi na brak w tej kwestii wskazówek ustawowych Sąd odwołał się do słownikowego znaczenia terminu „uniemożliwić”. Według Słownika Języka Polskiego, pod red. naukową Mieczysława Szymczaka, PWN, Warszawa 1989, s. 602: uniemożliwić to „czynić coś niemożliwym, nie dającym się urzeczywistnić, osiągnąć”.

Powyższe dociekania prowadzą do pytania, czy uniemożliwić badanie można poprzez niestawienie się w wyznaczonym terminie wskutek odebrania wezwania na badanie z placówki pocztowej w trybie prawidłowego awiza, po dacie, na którą wyznaczono badanie.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że badania nie przeprowadzono w dniu 17 grudnia 2013 roku, a więc w dniu określonym na wezwaniu ZUS. Na brak badania H. J. przez lekarza orzecznika ZUS wpłynął jednak zbieg okoliczności, których zaistnieniu Sąd dał wiarę ze względów podanych powyżej.

Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i w aktach pozwanego oraz wiarygodnych zeznań odwołującej pierwsze awizo miało miejsce w dniu 16 grudnia 2013 roku, a przesyłka zawierająca wezwanie na przedmiotowe badanie została odebrana przez odwołującą w dniu 27 stycznia 2014 roku. Tym samym nie sposób upatrywać winy odwołującej w braku stawiennictwa w dniu 17 grudnia 2013 roku. Co więcej odwołująca odebrała korespondencję w terminie, wynikającym z przepisów obowiązujących w tym zakresie. Zgodnie bowiem z treścią art. 42§1 kpa pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy. Natomiast w myśl art. 43kpa w przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się, za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi. O doręczeniu pisma sąsiadowi lub dozorczy zawiadamia się adresata, umieszczając zawiadomienie w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy to nie jest możliwe, w drzwiach mieszkania.

Zgodnie z treścią art. 44 kpa w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 i 43 kpa:

- 1) operator pocztowy w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe przechowuje pismo przez okres 14 dni w swojej placówce pocztowej - w przypadku doręczania pisma przez operatora pocztowego;
- 2) pismo składa się na okres czternastu dni w urzędzie właściwej gminy (miasta) - w przypadku doręczania pisma przez pracownika urzędu gminy (miasta) lub upoważnioną osobę lub organ (§ 1). Zawiadomienie o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia w

miejscu określonym w § 1, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata (§ 2). W przypadku niepodjęcia przesyłki w terminie, o którym mowa w § 2, pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia i doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy (§ 3 i 4).

Odwołująca nie była zatem w dniu 17 grudnia 2013 roku prawidłowo powiadomiona o terminie badania, skoro jak wynika z cytowanego powyżej przepisu art. 44 § kpa doręczenie w trybie awiza staje się skuteczne dopiero po upływie 14 dni od pozostawienia pierwszego zawiadomienia.

Nie można zatem czynić odwołującej zarzutu uniemożliwienia przeprowadzenia przedmiotowego badania lekarskiego, ponieważ to organ rentowy ponosił odpowiedzialność za wyznaczenie badania w terminie uniemożliwiającym skuteczne wezwanie na to badanie. Organ rentowy winien tak wysłać korespondencję do ubezpieczonych, aby było możliwe jej odbieranie zgodnie z zasadami doręczeń przewidzianymi w przepisach kodeksu postępowania administracyjnego.

Tylko zaś, zdaniem Sądu, w świetle językowego brzmienia istotnego w sprawie przepisu art. 59 ustawy zasiłkowej, zachowanie celowo zmierzające do udaremnienia przeprowadzenia badania kontrolnego może stanowić podstawę do wydania decyzji pozbawiającej ubezpieczonego prawa do zasiłku od dnia następującego po dniu, na który wyznaczone było badanie przez lekarza orzecznika ZUS, co w sprawie nie ma miejsca.

Za przedstawioną interpretacją omawianego przepisu przemawia także wykładnia celowościowa. Należy zwrócić uwagę na umiejscowienie omawianego przepisu w ustawie. Cały przepis art. 59 ustawy odnosi się do przeprowadzania kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy i ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w tym zakresie i weryfikowanie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy nie odzwierciedlających rzeczywistego stanu zdrowia ubezpieczonych i ewentualne orzeczenie o odzyskaniu zdolności do pracy. Tymczasem w niniejszej sprawie zaświadczenia wystawione H. J. na okres od dnia 16 listopada 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku prawidłowo stwierdzało niezdolność odwołującej do pracy, co przy jednoczesnym braku możliwości stwierdzenia, iż odwołująca wyczerpała swoim zachowaniem dyspozycję art. 59 wyżej cytowanej ustawy, skutkuje przyznaniem jej prawa do zasiłku chorobowego w spornym okresie od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku.

W tym miejscu wskazać też należy, iż w toku postępowania nie ujawniły się jakiegokolwiek inne okoliczności niwelujące prawo H. J. do zasiłku chorobowego w całym spornym okresie, na co żadna ze stron postępowania się nie powoływała, w szczególności nie wskazywał na takie okoliczności organ rentowy.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i powołanych wyżej przepisów prawa materialnego zmienił zaskarżone decyzje i przyznał odwołującej prawo do spornego świadczenia tj. do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 grudnia 2013 roku do dnia 7 stycznia 2014 roku, a zatem w okresie wskazanym w treści rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji czemu dał wyraz w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c oraz § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

SSR Patrycja Kubicka